

Ульс правінцыі: пачашчаны

НАТАТКІ ГАРАДЖАНА НА АДПАЧЫНКУ

У сэнсе палітычным мае землякі стварэнню даволі стражну карціну. Да таго, што пачынае мільгаць у вачах, і вывесі з усёго гэтага нейкую заканамернасць вельмі цяжка. Уласна, пры ўсёй стракатасці погляду, яна становіцца толькі тое, што палітыка надкумала. У час усематчыных «парці» і «рандэву» пачынаюць дыскусіі звычайна ж з палітыкі, але хутка хтосьці ўносіць прапанову: «Ды што вы адно і тое ж? Давіце лепш пра бабю. На «бабах» таксама не спыняюцца, далей — цэны, грошы, купоны, віды на ўраджай і г. д.

Як я зразумел, зараз нічога палітычна не карыстаецца павагай землякоў. Многія прапануюць судзіць Гарбачова «за тое, што разваліў краіну», некаторыя далучаюцца да былога прэзідэнта СССР існуючага — Расіі. Усе як адзін (з тых, з кім гаварыў) выказваюцца за суд над вышэйшымі асобамі КПСС, большасць ужо «вынесла прыгавор» — расстраляць.

Неяк убачу застаюцца беларускія палітыкі. З іх вызначаюцца найбольш Шушкевіч і Кебіч, прычым апошні — як бы ў пачатку. Народ звязвае нейкі свае надзеі, калі яны маюць месца, са Станіславам Станіславічам. Праўда, пры гэтым робіцца заўвага: «Грэба каб ён вызначыўся, а то не разумееш — за каго ён». Як бачна, землякі дагэтуль дзяліць свет на «белых» і «чырных».

Гэта прасцей, хоць не скажыце, што праймае. Наогул, аб палітычных «адразах» рэспублікі гаворыцца мала і нейкіх несправедлівых арыяў. Магчыма, Але мне здаецца, што гэта не больш чым легенда, миф, выгадны старому кіраўніцтву Беларусі. Мы не выдатны, дык і іншыя таксама — прыкладная такая логіка. Наявнасць на палітычным небасхіле такіх фігур, як Шушкевіч ці Пляшын (нават з усімі іх кібамі), яскрава абавязвае той миф.

А вось што ён уяўляе на падрыхтаваную глебу, тут сумненняў няма. І зусім неспадкова маё землякі Гарбачова а Ельцына пачынаюць часцей, чым Кебіча з Шушкевічам.

Не трэба забываць, што імперыя развалілася (горкаватына) толькі ў мінулы год снежня. У пэўнай людзей гэты прэзідэнт зойме некалькі дзесяцігоддзяў.

Не трэба забываць, што толькі да гэтага часу прайшоў рэфэрэндум аб лесе Саюза і за некалькі кілометраў ад палітычнай прадстаўніцтва трох рэспублік. І ўсе яны, нагадаю, раздаліся як адзінае цэлае. І пачынаюць не было: цэлае дык цэлае. І пераходзіць гэты злом — аб'яднанне незалежнасці — відзіць, няпроста.

Інерцыя гісторыі прымусе людзей глядзець у бок Масквы, што ёсць там. Бела-чырвоныя белы сінт над пасветам, па сутнасці, нічога не вырашае. Справа не ў тым, што Гомельская, Магілёўская і частка Віцебскай абласцей да сярэдзіны 20-х гадоў уваходзілі ў склад РСФСР. Корань праблемы: на працягу многіх дзесяцігоддзяў алошныя слова заставалася за Масквой. Маскоўскія палітыкі ў лепшым выпадку ўспрымаўся як прыдатны, неабходны апарат. Для ілюзіі самастойнасці.

А адсюль — на жаль, усё астатняе. І мова, і культура, і нацыянальная самасвядомасць. Якія і цяпер, пасля прыняцця адпаведных дэкларацый і актаў і законаў застаюцца для сярэднястатыстычнага беларуса «тэра інкогніта».

Сустракаю на вуліцы знаёмае, разам вучыліся, нават сябравалі некаторы час. Таму я магу разлічваць на яго шчырасць.

— Ды што гэта за мова, даруй Божа? Нейкая выскочка. Чытаеш — палову не разумееш.

— А ты спрабаваў разумець? — Наоштат? Мне і рускай хапае. Усё на рускай размаўляюць, што я, дурнейшы за ўсіх?

— Хм. У цябе ж у пашпартзе напісана «беларус».

— Рускі!

— Ты больш.

— Што ты больш? А-а, ідзі ты са сваёй мовай...

Газеты, я ведаю, ён чытае, напэўна, беларуская тэлебачанне глядзіць. Здавалася б, адкуль такая нагода пры поўнай адсутнасці логікі? Вышні растанне ўсё адтуль жа.

Пшчын — гэта галава (рапей), Салжынічын — гэта галава (цярп). Купалы з Колясамі — смех дый годзе. І што тут скажаш? Будзець глумачыцца, што Купала і Коляса не смех, што так тым жа вядома: Пшчын з Талстым — 90 працэнтаў, астатняе Коляса з Купалам. Што сумяшчаць маштаб талсту — справа школьнай і недарэчнай. І калі для рускіх — Пшчын, то для нас — Купала? І што ў гэтым сэнсе паміж імі з публічным правам можна ставіць знак роўнасці? Не зразумеем мы. Вось момант сёння — не зразумеем. Так нас усіх вучылі,

ПАЛЕМІЧНЫ КЛУБ «ЗВЯЗДА»

Генерал Езавітаў: здраднік ці агент КДБ?

Імя Канстанціна Барысавіча Езавітава сучаснаму чытаць пі аб чым не гаворыць. Людзі старэйшага пакалення, што перажылі вайну, маглі сёбе-тое чуць пра яго як беларускага буржуазнага нацыяналіста, хаўрусніка гітлераўцаў. Ён упамінаўся ў пасляваенных публікацыях беларускіх гісторыкаў і журналістаў у адной абодвёй з прэзідэнтам Беларускай Цэнтральнай Радой Астроўскім, а таксама Кушалеў, Ермацкім, Казлоўскім, Іваноўскім, Акінчычам, Адамовічам, Шкеленкам, Ганімо і іншымі актыўнымі палітыкамі немечка-фашысцкіх акупантаў і саўдзельнікамі іх злачынстваў у Беларусі ў 1941—1944 гадах.

Хто ж ён: здраднік Радзімы ці агент КДБ (такія версіі таксама існуюць)? Аднак на гэтыя пытанні даць адказ, але востры сведчак матэрыялы кримінальнай справы № 1839/1207, якія заўважваюцца ў архіве КДБ Рэспублікі Беларусь.

К. Езавітаў нарадзіўся 5 лістапада 1893 года ў горадзе Лідзе Віцебскай губерні (цяпер Лідзкі раён Віцебскай вобласці). Пасля заканчэння вучылішча атрымаў званне маладога афіцэра, добраахвотна пайшоў на фронт і ваяваў у складзе 161-га пяхотнага Півднёўскага палка Паўночнага фронту, дзе і сустрэў лютуюскую рэвалюцыю.

У лістападзе 1917 года К. Езавітаў узначаліў у пачатку і ад самага афіцэраў на Беларусі арганізацыю «Самадэла». Але той адмовіўся, матэрыялы гэта тым, што больш ахоўна ўсё бы аддзел адвакатаў, якім кіраваў Кебіч. Радзімскі і які не быў зацверджаны ў школьным развіцці і, пачынаючы з 1917 года, у якасці таварыша (намесніка) старшын выканкома Радзімы.

У снежні 1917 года К. Езавітаў узначаліў у рабоче-пешакоўскай арганізацыі на Беларусі арганізацыю «Самадэла». Але той адмовіўся, матэрыялы гэта тым, што больш ахоўна ўсё бы аддзел адвакатаў, якім кіраваў Кебіч. Радзімскі і які не быў зацверджаны ў школьным развіцці і, пачынаючы з 1917 года, у якасці таварыша (намесніка) старшын выканкома Радзімы.

У снежні 1917 года К. Езавітаў узначаліў у рабоче-пешакоўскай арганізацыі на Беларусі арганізацыю «Самадэла». Але той адмовіўся, матэрыялы гэта тым, што больш ахоўна ўсё бы аддзел адвакатаў, якім кіраваў Кебіч. Радзімскі і які не быў зацверджаны ў школьным развіцці і, пачынаючы з 1917 года, у якасці таварыша (намесніка) старшын выканкома Радзімы.

У снежні 1917 года К. Езавітаў узначаліў у рабоче-пешакоўскай арганізацыі на Беларусі арганізацыю «Самадэла». Але той адмовіўся, матэрыялы гэта тым, што больш ахоўна ўсё бы аддзел адвакатаў, якім кіраваў Кебіч. Радзімскі і які не быў зацверджаны ў школьным развіцці і, пачынаючы з 1917 года, у якасці таварыша (намесніка) старшын выканкома Радзімы.

У снежні 1917 года К. Езавітаў узначаліў у рабоче-пешакоўскай арганізацыі на Беларусі арганізацыю «Самадэла». Але той адмовіўся, матэрыялы гэта тым, што больш ахоўна ўсё бы аддзел адвакатаў, якім кіраваў Кебіч. Радзімскі і які не быў зацверджаны ў школьным развіцці і, пачынаючы з 1917 года, у якасці таварыша (намесніка) старшын выканкома Радзімы.

У снежні 1917 года К. Езавітаў узначаліў у рабоче-пешакоўскай арганізацыі на Беларусі арганізацыю «Самадэла». Але той адмовіўся, матэрыялы гэта тым, што больш ахоўна ўсё бы аддзел адвакатаў, якім кіраваў Кебіч. Радзімскі і які не быў зацверджаны ў школьным развіцці і, пачынаючы з 1917 года, у якасці таварыша (намесніка) старшын выканкома Радзімы.

У снежні 1917 года К. Езавітаў узначаліў у рабоче-пешакоўскай арганізацыі на Беларусі арганізацыю «Самадэла». Але той адмовіўся, матэрыялы гэта тым, што больш ахоўна ўсё бы аддзел адвакатаў, якім кіраваў Кебіч. Радзімскі і які не быў зацверджаны ў школьным развіцці і, пачынаючы з 1917 года, у якасці таварыша (намесніка) старшын выканкома Радзімы.

У снежні 1917 года К. Езавітаў узначаліў у рабоче-пешакоўскай арганізацыі на Беларусі арганізацыю «Самадэла». Але той адмовіўся, матэрыялы гэта тым, што больш ахоўна ўсё бы аддзел адвакатаў, якім кіраваў Кебіч. Радзімскі і які не быў зацверджаны ў школьным развіцці і, пачынаючы з 1917 года, у якасці таварыша (намесніка) старшын выканкома Радзімы.

У снежні 1917 года К. Езавітаў узначаліў у рабоче-пешакоўскай арганізацыі на Беларусі арганізацыю «Самадэла». Але той адмовіўся, матэрыялы гэта тым, што больш ахоўна ўсё бы аддзел адвакатаў, якім кіраваў Кебіч. Радзімскі і які не быў зацверджаны ў школьным развіцці і, пачынаючы з 1917 года, у якасці таварыша (намесніка) старшын выканкома Радзімы.

У снежні 1917 года К. Езавітаў узначаліў у рабоче-пешакоўскай арганізацыі на Беларусі арганізацыю «Самадэла». Але той адмовіўся, матэрыялы гэта тым, што больш ахоўна ўсё бы аддзел адвакатаў, якім кіраваў Кебіч. Радзімскі і які не быў зацверджаны ў школьным развіцці і, пачынаючы з 1917 года, у якасці таварыша (намесніка) старшын выканкома Радзімы.

У снежні 1917 года К. Езавітаў узначаліў у рабоче-пешакоўскай арганізацыі на Беларусі арганізацыю «Самадэла». Але той адмовіўся, матэрыялы гэта тым, што больш ахоўна ўсё бы аддзел адвакатаў, якім кіраваў Кебіч. Радзімскі і які не быў зацверджаны ў школьным развіцці і, пачынаючы з 1917 года, у якасці таварыша (намесніка) старшын выканкома Радзімы.

У снежні 1917 года К. Езавітаў узначаліў у рабоче-пешакоўскай арганізацыі на Беларусі арганізацыю «Самадэла». Але той адмовіўся, матэрыялы гэта тым, што больш ахоўна ўсё бы аддзел адвакатаў, якім кіраваў Кебіч. Радзімскі і які не быў зацверджаны ў школьным развіцці і, пачынаючы з 1917 года, у якасці таварыша (намесніка) старшын выканкома Радзімы.

20 чэрвеня 1944 года К. Езавітаў праз нямецкія ўстановы атрымаў павелічэнне, што 25 чэрвеня 1944 г. ён абавязаны быць у Мінску на Усебеларускім кангрэсе ў якасці гасця ад латвійскіх беларусаў, але без права выступлення. 2-гі Усебеларускі кангрэс адбыўся 27 чэрвеня 1944 года ў памяшканні драматычнага тэатра імя Я. Купалы, г. зн. там, дзе ў снежні 1917 года праходзіў 1-ы Усебеларускі кангрэс.

На кангрэсе прысутнічала 1.200 чалавек — прадстаўнікоў міншчынскіх гарадскіх і раённых улад, беларускіх нацыяналістычных арганізацый, эмігрантаў. На ім у прывітанскай прамовай выступіў К. Езавітаў. Пасля выступлення ён быў выбраны ў прэзідыум кангрэса і старшынёй рэдакцыйнай камісіі, а таксама членам БПР.

29 чэрвеня 1944 года ў сувязі з набліжэннем Чырвонай Арміі да Мінска Беларускай Цэнтральнай Радой эвакуіравалася спачатку ў Кеінсбург, а потым у Берлін. Езавітаў пераправіўся ў Рыгу. Але 1-е жніўня 1944 года, успамінаючы, ён «віль, па патрабаванні беларускіх арганізацый, «Нёмні» і «І»» сазначыў яго на пароход і ў парадку «прямусовай эвакуацыі» авярнілі пераз Даніг у Берлін. Тут да сярэдзіны кастрычніка 1944 года ён ніякай спецыяльнай работай не веў.

Пасля таго, як у кастрычніку 1944 года немцы прызначылі БПР урадам Беларусі і латвійскіх стварыў некаторыя структуры, Астроўскі прызначыў Езавітава начальнікам Галоўнага ваеннага ўпраўлення і зрабіў яго сваім саветнікам па ваенных пытаннях, адзінаму ад гэтых роляў падпалкоўнік Ф. Кушалеў (вядомыя імёны імяў і прозвішчаў). Езавітава было прызначана на пасаду генерала-маёра Беларускай краёвай абароны (БКА).

Галоўная задача ўпраўлення заключалася ў стварэнні беларускіх нацыянальных часцей. Былі ўзяты на ўлік усе беларусы, што знаходзіліся ў Германіі, арганізаваны курсы перападрыхтоўкі афіцэраў і адкрыты школы падрыхтоўкі афіцэраў і паліафіцэраў, арганізаваны курсы прапагандыстаў для вярбоўкі ў беларускія нацыянальныя фарміраванні. 20 студзеня 1945 года была пачата арганізацыя Беларускай штурмавой брыгады СС «Беларусь» (камандзір Ф. Кушалеў, якія камплектавалася ў г. Гірышау).

Летам 1944 года немцы злілі адступіўшыя на Беларусі батальёны БКА са сваімі рэгулярнымі часткамі і накіравалі ў Францыю, на Заходні фронт супраць англійскіх і амерыканскіх войскаў (каля 16 тысяч чалавек). Там гэтыя часткі былі разбіты, многія салдаты ўзяты ў палон. Рэшткі былі ахвочныя БПР у Берліне і накіраваны ў зноў фарміруемую штурмавую брыгаду «Беларусь». Абудова кадры гэтай брыгады праводзілася па статутах нямецкай арміі пад агульным камандаваннем нямецкага падпалкоўніка Зігліна, які наместнікам быў на значны беларус маёр Рагуля.

У пачатку 1945 года Езавітава быў падрыхтаваны і выданыя стрым Статут Беларускай нацыянальнай арміі, у аснову якой былі пакладзены статуты нямецкай і польскай арміі.

Зімой 1945 года галоўнае ўпраўленне войскаў СС у Берліне

20 сакавіка 1945 года сам прэзідэнт Астроўскі выехаў у Берлін у г. Гірышау, а адтуль у горад Херстэр з намерам чакаць там англа-амерыканскія войскі. У Херстэр быў вывезены ўсе архівы і іншыя матэрыялы, а таксама каштоўнасці БПР. У пачатку красавіка пры набліжэнні англа-амерыканскіх войскаў да Херстэра немцы вывезлі Астроўскага і членаў БПР, што знаходзіліся з ім, у Гірышау, які неабавязна быў заняты англа-амерыканскімі войскамі. І Астроўскі са сваімі саратнікамі перайшоў на іх бок. Астатніх членаў БПР, што засталіся ў Берліне, немцы накіравалі ў Цюрынгію. Езавітава і імі не мог паехаць, таму што ў гэты час быў хворы і ляжаў у шпіталі пад Берлінам.

У канцы красавіка 1945 года ён быў арыштаваны супрацоўнікамі ўпраўлення контрразведкі «Смерш» 1-га Украінскага фронту, потым этапаваны ў Маскву, а адтуль у кастрычніку — лістападзе 1945 года пераведзены ў Мінск. Ён памёр у турэмнай балонцы ў Мінску 23 мая 1946 года ад туберкулёзу лёгкіх.

У заключэнне трэба сказаць яшчэ пра адну раней неадоманую старонку біяграфіі К. Езавітава. Як вынікае з пратакола допыту ад 26 красавіка 1945 года, К. Езавітаў паказаў, што з 1925 па 1934 год супрацоўнічаў з савецкімі паўпрадзямі ў Латвіі Чарных і Ульянавым пад мянушкай «Эзэл». У 1940 годзе пад той жа мянушкай працаваў у НКДБ Латвійскай ССР. У сакавіку 1941 года яго пад выглядам «прадстаўніча прафсаюза» выклікалі ў Маскву. Сустраўлі (хвісты — А. Х.) на вакзале і адвезлі ў гэсінціцу «Масква» на 4-м паверху. Меў размовы з работнікамі НКДБ, якія заручылі яго «завісца» да Беларускай эміграцыі і працаваў спарод яе там, таксама пастараўца зямлі больш высокае становішча. З наступленнем ваенных дзеянняў, указваў далей Езавітаў, удалася звязацца з беларускай эміграцыяй у Берліне, а таксама ў Мінску.

Далей П. Вызначыў пад сумою сваё ўражанні ад знаёмства з архівамі ЦК КПСС і стымем працы «кравіцкага лётчыка»: «Ленінізм аметыкі маеюцца на наступных: у яго адрэсавана, прадстаўляючы Крэнду Армію ў неабавязным свеце (напрыклад, у Першай конной арміі ў еўрэйскіх пограмах і т. п.).

Гэтая інфармацыя толькі зараз робіцца звычайнай таласіна. Дык, можа, не так усё проста з «успамінамі» К. Езавітава?

Дык хто ж такі генерал Балахоў: баніт ці нацыянальны герой? Хто мае вочы, той чую; хто мае вочы — той бачыць.

Аляксандр ХАЦІВІЧ, доктар гістарычных навук, прафесар.

Віталь КОШАЛЕУ.

ВАША ПІСЬМО АТРЫМАЛІ

ПАКУЛЬ УЗГАДНЯЮЦЬ, А ЖЫЦЦ ТРЭБА...

Парогі многіх службовых кабінетаў павялічалі жыхарка а. Глоўчана Бялініцка-раёна М. Кузняцова, а канкрэтнай дапамогі нідзе не дабілася. Чого ж прасіць якаясьці жанчына? Здавалася б, нічога асаблівага, самага элементарнага — адрамантаваць хату, каб у ёй можна было жыць.

Вось што на скарту, даслаўнае ў «Звязду», адказаў рэдакцыя старшыня Бялініцка-раёна М. Кузняцова. Дом, у якім жылі аўтары пісьма, сапраўды патрабуе бягучага рамонта, а менавіта повага фундамента і замены лагату пад араўляную падлогу. Па ўзгадненню з праўленнем калгаса «Наша перамога» рамонт дома будзе зроблены ў трэцім квартале сёлета года.

Будзем спадзявацца, што пасля ўзгадненняў тут зарэчыцца возмучаць за канкрэтныя справы.

ЭХ, ДАРОЖКА ПАЛЯВАЛІ.

Не адзіна падзея ў вясновае разважэнне надобнымі словамі паймаў дарогу ад Паліцкага да Прычарна, каб не забываць, звароўваў на поле. З болем у душы глядзеў і мясцовыя жыхары на тое, як аўтамабільнымі коламі драўляныя пасевы, нічылі трава. «Наўжо няма ніякага выйсця? — з такім пытаннем звярнуўся ў рэдакцыю Трафім Мацеевіч Варабей з в. Прычарна Асіповіцкага раёна.

Чаму няма — ёсць! Гэта пацверджана ў адказе намесніка міністра будаўніцтва і эксплуатацыі аўтамабільных дарог рэспублікі Г. НАПЦОВА, які піша:

«Міністэрства будаўніцтва і эксплуатацыі аўтамабільных дарог Рэспублікі Беларусь разгледзела дасланне пісьма аб разлічэнні ўчастка дарогі Паліцкага — Прычарна.

Устаноўлена, што ўказаная дарога знаходзіцца на балансе і абслугоўванні ДРБУ № 199 дарожна-рамонтна-будаўнічага аддзялення «Магілёўска-Беларусь» пры Магілёўскім аблвыканкоме.

Паводле паведамлення начальніка ДРБУ № 199 г. Сааюна І. А., работы па будаўніцтве ўчастка дарогі Паліцкага — Прычарна будуць пачаты ў ІВ квартале гэтага года з поўным завяршэннем іх у 1993 годзе».

Што ж, калі так яно і будзе, то дарога крывая і палівая сапраўды стане прамой і надзеянай.

КАЛІ ЗАВОНЯЦЬ ТЭЛЕФОН?

Сталі ў чарзе на ўстаноўку тэлефонаў ужо больш як 10 гадоў. Калі ж ням, нарэшце, з'явіцца і завоняць у нашых дамах? Такое пытанне было ў пісьме жыхароў вул. Гастэль і завул. Калектыўнага г. Мазыры. Ліст рэдакцыі накіраваў у Міністэрства сувязі і інфармацыйных рэспублікі, а адказ даслаў начальнік Гомельскага ўпраўлення сувязі П. РАДЗЮК. Ён у прыватнасці, паведамае:

«Лінейна-кабеляныя збудаванні гарадской тэлефоннай сеткі ў г. Мазыры адсутнічаюць. У 1991 годзе ў сувязі з добраахвотным пераводом Гастэля і завул. Калектыўнага Мазырскага раёна вузел сувязі ўласнымі сіламі пачаў работу па тэлефонізацыі. Але з-за адсутнасці сродкаў і неабходных матэрыялаў яны былі часова спынены.

Цяпер завяршаны мантаж катэчогава кабелнага ўстройства.

Паводле паведамлення начальніка Мазырскага РБС, вузел ўстаноўкі тэлефонаў па вул. Гастэль і зав. Калектыўнага будзе вырашана сёла ў ІІІ квартале ў парадку чарговасці і пры наяўнасці тэхнічнай магчымасці.

Як кажуць, застаецца чакаць і спадзявацца. Магчыма, на гэты раз не дарэмна?

ХОЧАШ ВУЧЫЦЬ — ПЛАЦІ

«Ці праўда, што трэба плаціць дзе тысячы рублёў, хто вучыцца на звычайным аддзяленні ў ВУНУ?» — пытаецца Т. Уласова з г. Мінска.

Пітанне актуальнае, датычыцца многіх вачоўнікаў, і тлумачэнне начальніка ўпраўлення ВУН і педагогічнай аддзялення Мінства адукацыі рэспублікі М. ПЛЕСКАЦЕВІЧА будзе дарэчна.

Пачаў — сказаў у Міністэрства тым, — адпаведнасці з Законам аб адукацыі (арт. 37) і паставою Савета Міністраў Рэспублікі Беларусь ад 2 красавіка 1991 года № 123 «Аб мерах па развіцці дагаворных адносін у падрыхтоўцы спецыялістаў з вышэйшай і сярэдняй спецыяльнай адукацыяй (пункт 1, абзац 2) навучальныя ўстановы маюць права весці падрыхтоўку спецыялістаў па дагаворах з прадпрыемствамі, фірмамі, арганізацыямі з поўнай аплатай за навучэнне неабходнай колькасці спецыялістаў з ліку асоб, прынятых па конкурсу, так і звыш кантрольных лічбаў.

Так што, калі хочаш вучыцца і стаць спецыялістам — плаці, ніхто за гэта раіць. Інакш падрыхтоўка, якія накіравалі прыбавіць кваліфікацыю.

Падрыхтаваў да друку аддзел пісьмаў «Звязды».

(Тэлефон 32-04-52).

